«ایران» چالش‌های ساختاری و مدیریتی جام جهانی ۲۰۲۶ را بررسی می‌کند

پایان جنجالی‌ترین جام تاریخ

سینا حسینی/ جام جهانی ۲۰۲۶، امشب با برگزاری صدوچهارمین دیدار خود به پایان می‌رسد؛ تورنمنتی که از نظر کیفیت فنی و جذابیت مسابقات، بی‌تردید در شمار دیدنی‌ترین ادوار تاریخ این رقابت‌ها قرار گرفت. اما پشت این جلوه‌های درخشان ورزشی، نشانه‌هایی آشکار از یک چرخه معیوب در نظام تصمیم‌گیری فوتبال جهانی نیز به نمایش درآمد.

در زمین مسابقه، همه چیز در بالاترین سطح ممکن جریان داشت؛ بازی‌هایی پرهیجان، رقابت‌هایی نزدیک و ظهور چهره‌هایی که آینده فوتبال را شکل خواهند داد. افزایش تعداد تیم‌ها به ۴۸ تیم، تصمیمی که با هدف گسترش جهانی فوتبال اتخاذ شد، در عمل به فشردگی بیش از حد تقویم، افزایش فشار جسمی و ذهنی بر بازیکنان و پیچیدگی ساختار رقابت‌ها منتهی شد. این تغییر، اگرچه موجب تقابل دیدگاه‌های موافق و مخالف شد، اما برای بسیاری از مخاطبان، جذابیتی تازه به این دوره بخشید و بر هیجان رقابت‌ها اضافه کرد. اما بیرون از مستطیل سبز، چالش‌هایی متفاوت و بعضاً غیرورزشی، ابعادی جدی‌تر به خود گرفتند. میزبانی مشترک ایالات متحده، کانادا و مکزیک که قرار بود نمادی از همکاری و همگرایی باشد، در اجرا با ناهماهنگی‌های متعدد همراه شد. تفاوت در سیاست‌های اجرایی، محدودیت‌های مهاجرتی، مشکلات لجستیکی و تجربه‌های نابرابر برای تیم‌ها و هواداران، این پرسش را پیش کشید که آیا زیرساخت‌های تصمیم‌گیری برای چنین رویداد گسترده‌ای به‌درستی طراحی شده‌اند یا خیر. همزمان، سایه سیاست بیش از هر دوره دیگری بر این رقابت‌ها سنگینی کرد. از جلوه‌های نمادین در مراسم‌ها تا برخی تصمیمات مدیریتی، نشانه‌هایی از دخالت‌ها و جهت‌گیری‌های غیرورزشی مشاهده شد که استقلال فوتبال را زیر سؤال برد. سکوت و همراهی مدیران ارشد فیفا، به‌عنوان برگزارکننده تورنمنت، در برابر این روند، این نگرانی را تقویت کرد که ساختار حکمرانی فوتبال جهانی در برابر فشارهای بیرونی آسیب‌پذیرتر شده است.

در سطح مدیریتی نیز تصمیمات بحث‌برانگیز بویژه در حوزه‌های انضباطی ابهامات حاکم بر جام ۲۰۲۶ را تشدید کرد. برخی احکام غیرمنتظره و ناهماهنگی میان نهادهای تصمیم‌گیر، اعتبار سازوکارهای حقوقی فوتبال را با تردید مواجه کرد و این تصور را شکل داد که فرآیندهای تصمیم‌گیری از انسجام و شفافیت لازم برخوردار نیستند. مجموعه این رویدادها، تصویری از نظام مدیریتی را ترسیم کرد که با نوعی آشفتگی و چندگانگی مزمن دست به گریبان است؛ وضعیتی که می‌تواند آینده فوتبال را به مخاطره اندازد.

از سوی دیگر، مسائل امنیتی، اجتماعی و اجرایی نیز پیچیدگی‌های این دوره را به شکل قابل‌توجهی افزایش داد. سختگیری‌های ایالات متحده در ورود کاروان‌های ورزشی، رفتارهای تبعیض‌آمیز و مشکلات اقامتی برخی تیم‌ها و هواداران، در کنار ناهماهنگی‌های مقطعی در مدیریت بحران، نشان داد برگزاری چنین تورنمنتی در ابعاد چندملیتی، نیازمند سازوکاری دقیق‌تر، یکپارچه‌تر و پاسخگوتر است.

در کنار این موارد، هزینه‌های زیست‌محیطی و اقتصادی نیز قابل چشم‌پوشی نبود. پراکندگی جغرافیایی مسابقات و افزایش چشمگیر سفرهای هوایی، انتقادات گسترده‌ای را برانگیخت و فشار بر زیرساخت‌های شهری و منابع عمومی، بار دیگر این واقعیت را برجسته کرد که هزینه‌های میزبانی، فراتر از آن چیزی است که در روایت‌های رسمی ارائه می‌شود.

جام جهانی ۲۰۲۶ تصویری دوگانه را برای افکارعمومی جهان به نمایش گذاشت؛ از یک سو، شکوه و جذابیت فوتبال در بالاترین سطح و از سوی دیگر، نشانه‌هایی از گرفتار شدن این رویداد در چرخه‌ای از تصمیم‌گیری‌های ناهماهنگ و کوتاه‌مدت؛ چرخه‌ای که در آن، منافع اقتصادی و تولید ثروت بر اصول بنیادین ورزش، عدالت رقابتی و تجربه هواداران سایه می‌افکند.

اما یک واقعیت مهم همچنان پابرجاست؛ آیا فوتبال هنوز زبان مشترک ملت‌هاست؟ شور و شوق میلیون‌ها نفر در سراسر جهان نشان داد این ورزش همچنان توانایی گرد هم آوردن انسان‌ها، فراتر از مرزها و اختلافات را دارد. همین ظرفیت است که ضرورت بازنگری در مسیر کنونی را دوچندان می‌کند. جام جهانی ۲۰۲۶، در کنار تمام زیبایی‌ها و جذابیت‌های منحصربه‌فرد خود، هشداری جدی برای تصمیم‌سازان فوتبال جهان به همراه داشت؛ هشداری درباره ضرورت اصلاح در شیوه‌های حکمرانی. بی‌تردید اگر سرنوشت معادلات فوتبالی جایی جز مستطیل سبز رقم بخورد و تصمیم‌گیری‌ها به معادلات پشت پرده سیاستمداران وابسته شود، دیگر نمی‌توان انتظار داشت معجزه اثرگذار و جذاب این رشته همچنان پابرجا بماند.

مسعود معینی، عضو پیشین کمیته فنی فدراسیون فوتبال در گفت‌وگو با «ایران»:

فینال جام جهانی، قله هیجان جهان است

مهری رنجبر/ در فینال جام جهانی، فوتبال به اوج درام، تاکتیک و هیجان می‌رسد؛ تقابل دو تیمی که از پیچ و خم یک تورنمنت نفسگیر عبور کرده‌اند تا در آخرین ایستگاه، برای جاودانگی با تمام انرژی و توان مقابل حریف مبارزه کنند. در این میدان، جزئیات کوچک سرنوشت‌ساز می‌شوند و تجربه، جسارت و نبوغ تاکتیکی، مرز میان قهرمانی و ناکامی را تعیین می‌کند. به بهانه بازی فینال جام جهانی ۲۰۲۶ گفت و گویی با مسعود معینی، عضو سابق کمیته فنی فدراسیون فوتبال انجام داده‌ایم که در ادامه می‌خوانید:

مسعود معینی، عضو پیشین کمیته فنی فدراسیون فوتبال، در گفت‌وگو با «ایران» فینال جام جهانی ۲۰۲۶ را یکی از تماشایی‌ترین و پرهیجان‌ترین تقابل‌های تاریخ فوتبال توصیف می‌کند و می‌گوید: «جدال دو قدرت بزرگ، اسپانیا و آرژانتین، قله هیجان فوتبال جهان خواهد بود.»

او با اشاره به مسیر آرژانتین تا فینال می‌گوید: «آرژانتین تیمی باتجربه و جهان‌دیده است؛ تیمی که در دو، سه مسابقه تا آستانه شکست پیش رفت، اما هر بار با درخشش لیونل مسی به کورس بازگشت. مسی در این تورنمنت، به‌واقع ۵۰ درصد برگ برنده آرژانتین بوده و سایر بازیکنان نیز وابستگی محسوسی به او دارند. حضورش نه‌تنها از نظر فنی، بلکه از نظر روحی و انگیزشی، نیروی مضاعفی به تیم تزریق کرده است.»

معینی در ادامه به نقش تأثیرگذار مسی در ترکیب تیم ملی آرژانتین اشاره می‌کند: «حتی سکوت سرمربی هم گویای این بود که درون زمین، بازیکنی وجود دارد که هدایت و هماهنگی تیم را بر عهده گرفته و در عمل جای نگرانی برای کادر فنی باقی نگذاشته است. مفهوم «به آب و آتش زدن» تیم‌ها در جام جهانی ۲۰۲۶، به‌وضوح در عملکرد آرژانتین دیده شد. بسیاری از تیم‌ها وقتی در دقایق پایانی عقب می‌افتند، به تاکتیک‌های کهنه مانند ارسال‌های بی‌هدف از جناحین روی می‌آورند، اما آرژانتین با برنامه، جسارت و خلاقیت بازی کرد و مسی محور شکل‌گیری بسیاری از اتفاقات بود.»

معینی با مرور دیدار نیمه‌نهایی آرژانتین برابر انگلیس توضیح داد: «انگلیس موفق شد یک گل به آرژانتین بزند، اما از دقیقه ۸۰ به بعد، تازه نمایش واقعی آرژانتینی‌ها آغاز شد. با نقش‌آفرینی مسی، روند بازی تغییر کرد و در نهایت این تیم به نتیجه دلخواهش رسید. پاس‌های دقیق و حساب‌شده او در عمل مهارنشدنی بود؛ هرچند تیم‌های مقابل برنامه‌هایی برای مهار او داشتند، اما در عمل ناکام ماندند.»

او در تمجید از آمادگی فوق‌العاده کاپیتان آرژانتین می‌گوید: «مسی به حدی درخشان ظاهر شد که کمتر کسی باور می‌کرد در آستانه ۳۹ سالگی، چنین آماده، باانگیزه و تأثیرگذار باشد. او، هم گل زد، هم پاس گل داد و هم، تیم را هدایت کرد.»

معینی در ادامه توضیح می‌دهد: «امشب هواداران فوتبال شاهد یکی از خاص‌ترین و باکیفیت‌ترین فینال‌های تاریخ جام جهانی خواهند بود. معمولاً تیم‌ها برای هر بازی سناریوی مشخصی دارند که از سوی مربی به کاپیتان و سپس به بازیکنان منتقل می‌شود. در این سناریوها، جایی برای اتکا به موقعیت‌های نصفه و نیمه یا ارسال‌های بی‌هدف نیست. با این حال، آنچه آرژانتین را به فینال رساند، فراتر از تاکتیک‌های کلیشه‌ای بود؛ نمایشی مبتنی بر خلاقیت، کیفیت فردی و در رأس آن درخشش مسی.»

او درباره دشواری این تقابل برای هر دو تیم حاضر در میدان می‌گوید: «فینال، بازی راحتی برای هیچ‌یک از دو تیم نیست. به نظرم در ۹۰دقیقه، شاهد حساب‌شده‌ترین و دقیق‌ترین حرکات از سوی هر دو تیم خواهیم بود. اسپانیا تیمی برنامه‌محور است که در فاز هجومی، الگوهای از پیش طراحی‌شده متعددی برای خلق موقعیت و تمام کردن دارد، اما در سوی مقابل، هیچ تیمی به اندازه آرژانتین تجربه حضور در جام جهانی را ندارد.»

مسعود معینی نیمه دوم را نقطه عطف این تقابل می‌داند: «در بازی‌های بزرگ، نیمه دوم اهمیت ویژه‌ای دارد. بسیاری از اتفاقات تعیین‌کننده در همین نیمه رقم می‌خورد و آرژانتین در این جام، نمونه بارز تیمی بود که توانایی تغییر استراتژی در نیمه دوم را دارد؛ با این حال، مشخص نیست آنها مقابل اسپانیای هماهنگ، با بازیکنان باهوش و مربی کاربلدش، چه سناریویی را برای رسیدن به جام در نظر گرفته‌اند. همین ابهام، فینال را به مسابقه‌ای غیرقابل پیش‌بینی تبدیل می‌کند.»

> تمام لحظات این بازی برای تماشاگران غیرمترقبه خواهد بود. بدون شک برنامه‌هایی در زمین رو می‌شود که از حالا برای هیچ‌کس قابل پیش‌بینی نیست

معینی در ادامه با اشاره به ماهیت غیرمنتظره فینال اضافه می‌کند: «تمام لحظات این بازی برای تماشاگران غیرمترقبه خواهد بود. بدون شک برنامه‌هایی در زمین رو می‌شود که از حالا برای هیچ‌کس قابل پیش‌بینی نیست. اگرچه شکست دادن اسپانیا کار بسیار دشواری است، اما آرژانتین با اتکا به تجربه و درخشش مسی، می‌داند چگونه حریف مدعی خود را از پیش‌رو بردارد. به اعتقاد من، آرژانتین در نهایت اسپانیا را شکست می‌دهد و قهرمان می‌شود.»

او در ادامه به نقش عوامل بیرونی در سرنوشت فینال اشاره می‌کند و می‌گوید: «کنترل بازی مهم‌ترین عامل است. این کنترل در دو بعد شکل می‌گیرد؛ اول در رختکن، جایی که سرمربی با تعیین دقیق وظایف فردی، تمرکز ذهنی بازیکنان را شکل می‌دهد و نقش هر بازیکن را در چارچوب تیمی مشخص می‌کند. اما بعد دوم، درون زمین و مواجهه با موج تماشاگران است؛ جایی که بازیکنان باید تمرکز احساسی خود را حفظ کنند، تحت‌تأثیر جو قرار نگیرند و بتوانند برنامه‌های تیم را به‌درستی اجرا کنند.»

معینی در توصیف ابعاد اجتماعی این دیدار نیز می‌گوید: «وقتی دو تیم در بالاترین سطح فوتبال جهان به فینال می‌رسند، طبیعی است که جذابیت بازی برای مردم سراسر دنیا به اوج برسد. تیم‌هایی که با برنامه‌های ویژه به میدان می‌آیند و با اجرای آنها، تماشاگران را میخکوب می‌کنند. به نظر من حتی تعداد بینندگان این بازی از دو میلیارد نفر هم فراتر خواهد رفت.»

فستیوال دوئل‌های بزرگ در فینال جام ۲۰۲۶

جنگ ستاره‌ها

گروه ورزشی/ جدال میان آرژانتین و اسپانیا در فینال جام جهانی ۲۰۲۶ از آن دست مسابقاتی است که آمار، پیش از به صدا درآمدن سوت آغاز، مسیر احتمالی بازی را ترسیم می‌کند. این دیدار، فستیوالی از دوئل‌های بزرگ است؛ جایی که منطق کلاسیک فوتبال، در برابر توانمندی‌های فنی ستاره‌ها رنگ می‌باز د.

آرژانتین با میانگین ۱.۸ گل در هر بازی و نرخ تبدیل موقعیت نزدیک به ۱۸ درصد، تیمی است که از حداقل فرصت‌ها، حداکثر بهره را می‌برد. در سوی دیگر، اسپانیا با ۶۳درصد مالکیت توپ و دقت پاس ۹۰ درصدی، نبض بازی را در اختیار دارد و با میانگین ۶.۵ پاس کلیدی در هر مسابقه، حملاتش را مرحله‌به‌مرحله و با حوصله می‌سازد. براین اساس، روایت این مسابقه میان دو مفهوم شکل می‌گیرد: «ضربه نهایی» در برابر «ساختار».

در قلب میدان، نگاه‌ها به تقابل لیونل مسی و رودری دوخته شده است؛ جایی که خلاقیت در برابر انضباط قرار می‌گیرد. مسی با میانگین ۳.۲ دریبل موفق و ۲.۷ پاس کلیدی در هر بازی، موتور خلق موقعیت آرژانتین به شمار می‌رود، در حالی که رودری با ثبت ۸.۹ توپ‌گیری و قطع پاس، مهم‌ترین مانع در برابر این جریان است. هر بار که این دو در یک قاب قرار می‌گیرند، سرنوشت یک حمله یا حتی یک ضدحمله، در همان لحظه رقم می‌خورد.

در کناره‌ها، لامین یامال با نرخ موفقیت دریبل ۶۲ درصدی، نماینده جسارت نسل جدید اسپانیاست؛ بازیکنی که در هر مسابقه به‌طور میانگین چهار بار وارد دوئل مستقیم می‌شود. مقابل او، تاگلیافیکو قرار دارد که تنها ۱.۳ دریبل موفق در هر بازی علیه خود پذیرفته است. این تقابل تعیین خواهد کرد که آیا اسپانیا قادر به ایجاد عرض مؤثر در حملاتش خواهد بود یا خیر. در میانه میدان، جدال انزو فرناندز و پدری، نبردی بر سر ریتم بازی است. انزو با ۷.۴ پاس پیش‌رونده و گرایش به بازی عمودی، در برابر پدری قرار می‌گیرد که با میانگین ۸۸ پاس و دقت ۹۲ درصدی، ضرباهنگ بازی را کنترل و مدیریت می‌کند؛ یکی سرعت می‌بخشد و دیگری آن را مهار می‌کند. در نهایت، خط حمله آرژانتین با میانگین ۱۱.۸ شوت و ۵.۱ شوت در چارچوب در هر مسابقه، برابر خط دفاعی اسپانیا قرار می‌گیرد که تنها ۰.۷ گل در هر بازی دریافت کرده است. اینجاست که آمار، به اوج معنا می‌رسد و اعداد، به زبان سرنوشت تبدیل می‌شوند. این فینال، میدان اختلاف‌های کوچک است؛ جایی که برتری‌های ناچیز در دوئل‌های یک به یک، حتی در حد چند درصد، می‌تواند سرنوشت جام را تعیین کند.

حمله به جام

گروه ورزشی/ استادیوم نیویورک- نیوجرسی امشب صحنه یک جدال تمام‌عیار فوتبالی است؛ جایی که سرنوشت قهرمان بیست‌وسومین دوره جام جهانی مشخص خواهد شد. دیداری که به تعبیر بسیاری از علاقه‌مندان، بزرگ‌ترین نمایش فوتبال در چهار سال اخیر است. آخرین بازی جام ۲۰۲۶، بی‌تردید مهم‌ترین و مهیج‌ترین مسابقه این تورنمنت به شمار می‌رود؛ جایی که غول‌های فوتبال جهان پس از عبور از سد رقبای سرسخت، حالا برای تصاحب جام قهرمانی و افزودن ستاره‌ای ارزشمند به لوگوی ملی خود، در نبردی نفسگیر به مصاف هم می‌روند.

آرژانتین با همان DNA آشنای خود قدم به این میدان گذاشته است؛ تیمی که در مسیر رسیدن به فینال، بیش از آنکه مالک بازی باشد، استاد شکار لحظه‌ها بوده است. پیروزی‌های نزدیک، ضربات دقیق و تیمی که در سخت‌ترین شرایط نیز راه زنده ماندن را بلد است. آنها در نیمه‌نهایی با شکست انگلیس نشان دادند که تجربه در بزنگاه‌ها هنوز هم تعیین‌کننده است؛ تیمی که وقتی بازی به مرزهای روانی می‌رسد، فرو نمی‌ریزد.

در سوی مقابل، اسپانیا با اقتدار و نظمی مثال‌زدنی به فینال رسیده است. عبور از فرانسه در نیمه‌نهایی، بیانیه‌ای روشن بود؛ بیانیه‌ای درباره بازگشت یک قدرت کلاسیک. مالکیت توپ، پاس‌های کوتاه و پیوسته و تیمی که بازی را مانند یک معادله حل می‌کند. اسپانیا در این تورنمنت کمتر اشتباه کرده، کمتر فرصت داده و بیش از هر تیمی با تفکر بازی کرده است.

اما در این فینال، آنچه بیش از هر چیز جلب توجه می‌کند، تقابل دو ریتم متفاوت است؛ ریتم تند و ضربه‌ای آرژانتین در برابر ریتم آرام و کنترل‌شده اسپانیا.

در خط میانی، جایی که بازی شکل می‌گیرد، جنگ واقعی آغاز خواهد شد. اگر اسپانیا بتواند جریان پاس‌های خود را حفظ کند، بازی را به قلمرو خود خواهد برد. اما اگر آرژانتین موفق شود این چرخه را مختل کند، فضا برای ضدحملات برق‌آسا باز می‌شود؛ همان نقطه‌ای که خطر به شکلی جدی خود را نشان می‌دهد.

و البته، نگاه‌ها به دو نام گره خورده است؛ لیونل مسی، ستاره بی‌چون‌وچرای آرژانتین و لامین یامال، پدیده ۱۸ ساله تیم ملی اسپانیا با انگیزه‌ای پایان‌ناپذیر.

مسی، فرمانده بلامنازع آرژانتین، همچنان نقطه تعادل تیمش است؛ بازیکنی که نه‌تنها بازی می‌کند، بلکه آن را هدایت می‌کند. او در این جام بارها در لحظات کلیدی ظاهر شده و نشان داده که هنوز هم می‌تواند تعیین‌کننده باشد. در سوی دیگر، یامال با سرعت و خلاقیت خود، سلاح پنهان اسپانیاست؛ بازیکنی که می‌تواند خطوط دفاعی را از هم بدرد و بازی را از حالت کنترل‌شده خارج کند.

از دریچه آمار، این فینال تقابل دو تیم در اوج است؛ آرژانتین با میانگین گلزنی بالا و کارایی چشمگیر در استفاده از موقعیت‌ها و اسپانیا با مالکیتی قابل‌توجه و یکی از مستحکم‌ترین خطوط دفاعی تورنمنت. اما تجربه فینال‌ها نشان داده که اعداد همیشه تمام حقیقت را روایت نمی‌کنند. اینجا، جزئیات تعیین‌کننده‌اند؛ یک اشتباه در خط دفاع، یک تصمیم داوری یا یک لحظه جادویی از یک ستاره.

با سوت آغاز بازی که توسط اسلاوکو وینچیچ به صدا درمی‌آید، دیگر جایی برای تحلیل باقی نمی‌ماند. اینجا قلمرو غریزه است؛ قلمرو لحظه‌ها. جایی که قهرمانان ساخته می‌شوند و داستان‌ها شکل می‌گیرند. اما در پایان این جدال سخت و طاقت‌فرسا، تنها یک تیم جام را بالای سر خواهد برد. ولی مهم‌تر از آن، این مسابقه است که در حافظه فوتبال ثبت خواهد شد؛ به‌عنوان شبی که دو فلسفه، دو نسل و دو رویا، در یک نقطه به هم رسیدند.

یادداشت

یاسر همرنگ
کارشناس داوری

قضاوت فینال پس از یک بحران بزرگ

کارنامه اسلاوکو وینچیچ، داور ۴۶ ساله اسلوونیایی، سرشار از قضاوت‌های مهم و افتخارات قابل‌توجه است؛ مسیری حرفه‌ای که البته از چند جنجال بزرگ نیز بی‌نصیب نبوده و در سال‌های اخیر نام او را بیش از پیش بر سر زبان‌ها انداخته است. اما امشب او در آستانه مهم‌ترین قضاوت دوران حرفه‌ای خود قرار دارد؛ دیداری که می‌تواند نقطه اوج سال‌ها تلاش و تجربه باشد.

وینچیچ در طول دوران داوری خود بیش از ۵۰۰ مسابقه را سوت زده که در میان آنها، چندین دیدار در سطح جهانی به چشم می‌خورد. حضور او در جام جهانی ۲۰۲۲ قطر با قضاوت دیدارهای آرژانتین-عربستان سعودی و ولز-انگلیس آغاز شد و در ادامه نیز در رقابت‌های بین‌المللی دیگر، دیدارهایی مهم را مدیریت کرد. اکنون با انتخاب برای فینال جام جهانی ۲۰۲۶، کارنامه او به نقطه‌ای تاریخی رسیده است.

تنها تجربه قبلی او در قضاوت بازی‌های آرژانتین به شکست ۲-۱ این تیم مقابل عربستان سعودی بازمی‌گردد؛ نتیجه‌ای که باعث شده برخی هواداران آرژانتینی نگاه خوش‌بینانه‌ای به او نداشته باشند. در مقابل، عملکرد او در دیدارهای تیم ملی اسپانیا مثبت بوده و این تیم در پنج مسابقه تحت قضاوت او، چهار پیروزی و یک تساوی کسب کرده است.

وینچیچ داوری آرام، مسلط و دارای ارتباط مؤثر با بازیکنان در زمین است. قامت بلند او نیز به درک بهتر صحنه‌ها کمک می‌کند و باعث می‌شود تصمیم‌گیری‌های دقیق‌تری داشته باشد. اما آنچه بیش از هر چیز در مسیر حرفه‌ای او جلب توجه می‌کند، بازگشت قدرتمندش پس از یک بحران بزرگ است. در سال ۲۰۲۰، او در جریان یک عملیات پلیسی در بوسنی و هرزگوین بازداشت شد، اما پس از بررسی‌ها تبرئه و آزاد شد. بازگشت او به سطح اول داوری و کسب اعتماد مجدد، نشانه‌ای از اراده و استقامت قابل‌توجه اوست.

انتخاب وینچیچ برای این دیدار بزرگ، حاصل عملکرد موفق، قضاوت‌های کم‌اشتباه و استفاده حداقلی از VAR بوده است. قضاوت فینال جام جهانی، برای هر داوری همچون فتح قله‌ای بلند است؛ قله‌ای که او اکنون به آن دست یافته است. جام جهانی ۲۰۲۶ نیز با حضور ۴۸ تیم و ۵۲ داور، تجربه‌ای متفاوت و آموزشی برای جامعه داوری بود. آنچه اهمیت دارد، لذت بردن از فوتبال در جریان طبیعی آن است؛ نه در قاب‌های آهسته و بزرگ‌نمایی‌شده. بیایید در این فینال، در هیجان فوتبال غرق شویم؛ چرا که تا چهار سال دیگر، چنین لحظه‌ای تکرار نخواهد شد.

سوژه

درآمد هنگفت فیفا از برگزاری مسابقه پایانی جام در میامی

بلیت فینال مثل طلا

گروه ورزشی/ پیدا کردن بلیت فینال جام جهانی برای علاقه‌مندان فوتبال، چیزی شبیه کشف رگه‌های سنگ طلا در معادن ایالات متحده است؛ جایی که معدنچی‌ها برای رسیدن به طلا، به هر تلاشی دست می‌زدند. ماجرای به‌دست آوردن بلیت این دیدار هم، روایتی از همین جنس دشوار و نفسگیر است. بر اساس داده‌های رسمی فیفا، تماشای صد و چهارمین نبرد جام جهانی کار ساده‌ای نیست؛ چراکه تقاضا برای خرید بلیت، چندین برابر ظرفیتی است که برگزارکننده عرضه کرده است. اما شانس تنها عامل تعیین‌کننده نیست. برای نزدیک شدن به این رویداد تاریخی، باید بودجه‌ای قابل‌توجه نیز در اختیار داشت. پایین‌ترین قیمت بلیت‌ها از حدود دو هزار دلار آغاز می‌شود (معادل تقریبی ۳۸۰ میلیون تومان) عددی که برای بسیاری از هواداران، صرفاً در حد یک رویاست. این تازه آغاز ماجراست. هرچه به صندلی‌های بهتر نزدیک شوید، اعداد سر به فلک می‌کشند؛ ۶ تا ۷ هزار دلار و در برخی جایگاه‌های ویژه، حتی فراتر از سی هزار دلار؛ فینال در ورزشگاه بزرگ شهر میامی برگزار می‌شود؛ جایی با گنجایش بیش از هشتاد هزار نفر. حالا تصور کنید تمامی این صندلی‌ها پر شوند. حتی اگر همه بلیت‌ها با ارزان‌ترین نرخ فروخته شوند، درآمدی در حدود ۱۶۷ میلیون دلار شکل می‌گیرد؛ عددی که به‌تنهایی برای بسیاری از رویدادها دست‌نیافتنی است. اما واقعیت، فراتر از این سناریوی حداقلی است. با ورود ترکیبی از بلیت‌های گران‌تر، جریان درآمدزایی برای فیفا دوچندان خواهد شد. برآوردها نشان می‌دهد درآمد این یک مسابقه می‌تواند تا مرز ۵۵۰ میلیون دلار پیش برود؛ اما در محاسبات میانه، رقمی بین ۳۰۰ تا ۴۵۰ میلیون دلار محتمل‌تر به نظر می‌رسد. در این میان، بازارهای غیررسمی نیز بیکار ننشسته‌اند. بلیت‌هایی که با قیمت رسمی عرضه می‌شوند، در این بازارها بعضاً چندین برابر معامله می‌شوند؛ جایی که عطش تماشای تاریخ، هر قیمتی را توجیه می‌کند. فینال جام جهانی ۲۰۲۶ تنها نود دقیقه فوتبال نیست؛ نمایشی است از هیجان، ثروت و رقابتی که نه‌تنها در زمین، بلکه در جیب‌ها نیز جریان دارد. شبی که در آن، رویاهای فوتبالی با اعداد نجومی گره می‌خورند و فوتبال، بیش از همیشه، چهره یک صنعت پرسود را به نمایش می‌گذارد.